

Reciprocam substitutionem aliquando solam vulgarem in personis omnium continere haredum, aliquando vulgarem, & pupillarem, & denique aliquando vulgarem, pupillarem, & fideicommissariam, secundum resolutionem & explanationem nostri Gomezij, docent & explicant Covarruv. in c. Raynuius, §. 7. num. 1. Gregor. Lopez in l. 1. tit. 5. part. 6. gloss. 3. & 4. & Paulus Leon. hoc tit. ex num. 13. ubi late explicat, & in aliquibus à nostro Gomezio recedit, nempe in quantum negat noster Gomezius locum esse fideicommissarie in primo casu hęc posito, de quo videndi sunt Menochius dict. presump. 60. numer. 67. Mantica dict. tit. 4. §. 5. lib. 7. Menchaca de successuum progressu, lib. 2. §. 11. n. 9. & alij ferè infiniti adducti à Fusario quest. 260. & Spino dict. gloss. 26. num. 8. qui omnes & alij quamplurimi ab eis relati, maximè à Menochio, quem omnino videas, negant fideicommissariam comprehendit, exceptis aliquibus casibus quos congerit ipse Menochius ex num. 70. usque in finem, eum commendo, quia optimè materiam declarat, & Fusarium dict. quest. 260. qui etiam plures limitationes adducit, prout etiam facit Mantica de coniectur. tit. 4. §. 5. dict. lib. 7.

Ibi: Aliquando ista substitutio Brevislogna, &c. Reciproca quòd continet vulgarem & pupillarem, quando pater instituit duos, vel plures filios impuberes, & eos invicem substituit, probant latissimè Menochius dict. presump. 60. quest. per totam, Spino dict. gloss. 26. num. 3. Molina de just. tit. 1. tom. 1. disp. 191. num. 4. Gratianus disp. cap. 369. numer. 23. & 24. Pichardus in §. & si plures, Institut. de vulgari, num. 12. ubi docet ita in hac substitutione comprehendit plures substitutiones, si deur æqualitas personarum quibus fit: nam in personis inæqualibus illæ tantum substitutiones includuntur quæ in omnibus personis æqualiter possunt verificari, quod etiam docet Covarr. dict. in cap. Raynuius §. 7. num. 4. ubi limitat, præterquam si voluntas testatoris tacita vel expressa refragetur, & etiam asserit, quod si reciproca substitutio diversis orationibus constituitur inter personas inæquales, inerunt omnia inæqualitate omnes substitutiones, quæ tacite, vel expresse cuilibet instituto conveniunt, & ponit exempla. Vide eum, & Fusarium latissimè quest. 256. & 257. ubi ampliat, limitat, & declarat resolutionem nostri Gomezij plures referens.

Ibi: Et in tantum ista prior sententia, &c. Suprà dictam proximam resolutionem esse veram, licet alter ex filiis prior ad pubertatem perveniat, ut docet Gomezius; probant Menchaca de successuum progressu, lib. 2. §. 19. numer. 11. Coratius in leg. 1. ff. de vulgari, num. 35. Mantica de coniecturis, lib. 5. tit. 12. ex num. 19. Menochius lib. 4. presump. 60. numer. 52. & latissimè Fusarius dict. quest. 257. ex num. 5. ubi ampliat, & declarat plures alios referens, & Covarruv. dict. §. 7. num. 7.

Ibi: Aliquando verò ista substitutio brevislogna, &c. Reciprocam factam pluribus filiis impuberibus, quandocumque decedant, continere vulgarem, pupillarem, & fideicommissariam; tenent Benedictus in cap. Raynuius, ubi de reciproca: Mantica de coniecturis, lib. 7. tit. 4. numero 6. Menochius dict. presump. 60. num. §. 1. & Fusarius dict. quest. 260. numer. 29. vide

etiam Gratian. disp. c. 369. ex num. 4. ubi quando continet fideicommissum.

Suprà dictam resolutionem, nempe quod inter personas inæquales non possunt habere locum substitutiones, quæ omnibus adaptari non possunt, extendit Menochius dict. presump. 60. numero 26. Primò, etiam si reciproca sit admixta cum compendiosa, referens pro hac parte quamplurimos Doctores, & inter eos Costam in cap. si pater, 3. part. verb. Personis, numer. 3. ubi asserit non esse recedendum ab ea in iudicando, & consulendo, licet contrarium teneant alij ab eo relati, & à Rota apud Farinacium, 1. part. decis. 100. numer. 13. quod etiam late disputat Mantica de coniecturis, lib. 5. tit. 8. Secundo extendit ipse Menochius num. 35. cum Zazio, Benedicto, & Leonio, & aliis; etiam si testator habens tres, vel quatuor filios, quorum duo sint impuberes, eis substituat reciproce; adhuc enim non continetur pupillaris inter duos illos impuberes, ut ibi contra alios resolvit, & usque ad numer. 62. alios septem casus ponit, qui per eum videri poterunt, & per Fusarium d. quest. 257. ex num. 34.

Item adde quod si reciproca facta est duobus filiis majoribus furiosis fiat, continet pupillarem, vulgarem, & exemplarem. Item si duobus filiis impuberibus furiosis fiat, continet pupillarem, vulgarem, & exemplarem. Item si facta fuerit duobus filiis, alteri sane mentis impuberi, alteri verò puberi mente capto, sola vulgaris continetur; ut latissimè docet, & probat ipse Menochius ex numer. 61. quem vide per totam illam presumptionem, quia eruditissime resolvit hanc materiam, nempe quot, & quæ substitutiones comprehendantur in reciproca, & Tuschum, & Fusarium supra.

Item adde cum communi, & receptissima doctrina, quam adducit Fusarius quest. 258. quod per pupillarem contentam in reciproca, mater excluditur, eum vide, & Spinum in speculo testam. gloss. 26. num. 31.

Reliquas questiones omittas à nostro Gomezio vide per suprà citatos, num. 1. maximè per Menochium, Mantiam, Fusarium, Tuschum, & Spino, nec non Petrum Leonium.

CAPUT IX.

De Transmissione Hereditatis.

SUMMARIUM.

- 1 Hereditas non adita regulariter non transmittitur ad heredes, & qua fit hujus conclusionis ratio.
- 2 Ea, quæ consistunt in animo & declaratione voluntatis, an transmittantur ad heredes.
- 3 Ea, quæ sunt facti & in facto consistunt, an transmittantur.
- 4 Hæres, qui patitur se mori ante acceptationem hereditatis an videatur eam repudiare.
- 5 An hæres possit esse hæres absque eo, quod primus sit hæres.
- 6 Hereditatis legatum vel relictum in ultima voluntate, an semper censetur relictum propter beneficentiam.
- 7 Transmissio ex potentia suavitatis, quando fiat.
- 8 Suitas

- 8 Suitas tantum residet in prima linea vel gradu linea vel descendentiæ.
- 9 Ut quis dicatur suus hæres alicujus, requiritur quòd sit in ejus potestate.
- 10 Filius ingrediens monasterium, licet liberatus à patris potestate, retinet tamen jura suavitatis.
- 11 Filius, licet per dignitatem liberetur à patris potestate, jura suavitatis retinet.
- 12 Filius adoptivus, an habeat jura suavitatis.
- 13 Suitas qualiter possit esse & consistere sine patria potestate.
- 14 Posthumus an habeat inra suavitatis.
- 15 Necessitas in filio à quo fonte processit & que possit esse ejus ratio.
- 16 Suitas qualiter definitur.
- 17 Hereditas jacens, non datur, quando quis decedit suo hærede relicto.
- 18 Si caveatur statuto, ut de qualibet hereditate solvatur gabella, debet intelligi de hereditate relicta extraneo non filio suo.
- 19 Suis hæres an possit usucapere titulo pro hærede.
- 20 Hereditas patris non adita transmittitur ad heredes suos ex potentia suavitatis.
- 21 An suitas hodie habeat locum stante jure Prætorio à jure civili confirmato, & an beneficium abstinendi sit inductum de jure civili.
- 22 Beneficium abstinendi an anno finiatur.
- 23 Filius, an possit ex potentia suavitatis hereditatem transmittere ad quoscumque.
- 24 Filius emancipatus an hodie possit transmittere patris hereditatem ex potentia suavitatis ad quoscumque.
- 25 Creditores patris, an possint convenire filium statim post mortem patris, non probata filii immixtione.
- 26 Suitas remanet hodie in filio, in his, quæ concernunt ejus commodum, non in aliis.
- 27 Jus adeundi contra extraneum an præscribatur aliquo tempore.
- 28 Exclusus jure adeundi vel immiscendi per spatium 30. annorum ex testamento, non excluditur jure adeundi ab intestato, nisi alii 30. anni labantur.
- 29 Hæres qui simpliciter renunciavit hereditati, an censetur renunciasse tam ex testamento, quam ab intestato.
- 30 Filius suus, & in potestate constitutus, an possit hereditatem, quam semel repudiavit, adire.
- 31 Suitas quibus modis tollatur, & an tollatur per conditionem si voluerit.
- 32 Filius emancipatus vel descendens ex linea materna, institutus sub conditione si voluerit, an transmittat hereditatem ex potentia suavitatis, & quid de extraneo in jure deliberandi.
- 33 An filius suus hæres, qui habet substitutum vulgarem, transmittat hereditatem ex potentia suavitatis.
- 34 Quòd quando substitutio tantum concepta fuit in casu impotentia.
- 35 Substitutio tacita vulgaris quæ comprehenditur sub expressa pupillari, transmissio non tollit.
- 36 Substitutio vulgaris tacita, quæ continetur in compendiosa vel brevislogna, an tollat suavitatem & transmissioem.
- 37 Substitutio fideicommissaria, an tollat suavitatem.
- 38 Substitutio vulgaris facta in suitate, an tollat suavitatem.
- 39 Substitutio vulgaris, quoad legitimam, non tollit suavitatem.

- 40 Transmissio ex potentia sanguinis qualiter fiat.
- 41 Transmissio ex potentia sanguinis habet locum modo prius vel descendens transmittens sit in potestate, modo emancipatus.
- 42 Transmissio ex potentia sanguinis habet locum etiam in filio vel descendente naturali tantum.
- 43 Transmissio ex potentia sanguinis, an habeat locum, etiam si descendens, ad quem sit transmissio, non sit natus neque conceptus in vita illius, de cujus hereditate tractatur.
- 44 Transmissio ex potentia sanguinis, an habeat locum in hereditate delata jure Prætorio.
- 45 Transmissio ex capite juris deliberandi, an habeat locum in hereditate delata de jure Prætorio.
- 46 Transmissio ex potentia suavitatis, an habeat locum in hereditate delata jure Prætorio.
- 47 Transmissio ex potentia sanguinis quod tantum modo fiat in descendentes.
- 48 Transmissio ex potentia sanguinis, an habeat locum in hereditate delata sub conditione, & quid quoad legitimam, & ad quem pertinebunt alia bona.
- 49 Transmissio potentia sanguinis, an habeat locum, quando descendenti fuit datus substitutus vulgaris.
- 50 Transmissio ex capite juris deliberandi, qualiter fiat.
- 51 Transmissio juris deliberandi quod tempus præstet hæredi in quem fit ipsa transmissio.
- 52 Transmissio juris de liberandi non habet locum, quando hæres ignorabat sibi hereditatem esse delatam.
- 53 Transmissio juris deliberandi, an habeat locum secundo hærede mortuo intra tempus ad deliberandum concessum.
- 54 Hereditas transmissa ex quocumque capite transmittitur ut adeunda, non ut adita.
- 55 Minore mortuo ante aditionem hereditatis, an eo ipso censetur lapsus, & transmittat beneficium in integrum restitutioni.

ITEM principaliter quæro, an & quando hereditas non adita transmittatur in quo subtili & notabili articulo resolvitè dico, quod regulariter hereditas non adita per hæredem in vita ejus, vel bonorum possessio non agnita de jure Prætorio, non transmittitur ad heredes: sed est perinde, ac si non esset sibi delata, textus est in leg. si ex pluribus, in princip. ff. de suis & legit. hered. textus in leg. quoniam forem, Cod. de jure deliber. textus in leg. si infans versicul. fin. vero eod. tit. textus in leg. unica, §. in novissimo, Cod. de caduc. tollend. versicul. hereditatem. Cujus verba sunt: Hereditatem etenim, nisi fuerit adita, transmitti, nec veteres concedebant, nec nos patimur, textus in leg. tertija, §. acquirere ff. de bonor. possess. tit. generali, textus in leg. emancipata, Cod. qui admit. Cujus verba sunt emancipata si non agnovit intra annum, unde liberi bonorum possessio nulla ad hæredes vendicationem successions transmittere potuit pro communi sententia, & conclusione considero de jure regio, l. 1. tit. 6. 6. part. maxima tamen difficultas est in jure nostro, assignare rationem hujus conclusionis, & reperio aliquas principales rationes.

Prima ratio est, quia hereditas vel bonorum possessio ex testamento, vel ab intestato: competens hæredi, non est in bonis ejus, antequam

Hæreditas non adita quando transmittatur.

Ratio concl. a.

adeatur vel agnoscat, a textu est singularis in jure in l. preta rerum, ff. ad l. Falc. quem ibi ad hoc notat & commendat Bart. Imol. & communiter Doctor. & est singularis in jure secundum Alexand. ibi: illum etiam textum ad hoc dicit singularem & unicum Bald. in l. secundo, Cod. de jur. & facti ignor. in fin. notat etiam idem Bald. in l. Deo nobis fin. col. in fin. Cod. de Episc. & cler. idem Bald. in l. licet, Cod. de jure delib. 2. col. princ. Bartol. in l. qui duos, ff. de rebus dubiis penult. col. num. 11. illum etiam textum reputat singularem Jacob. de S. Georgio in l. qui se parit, C. unde liber. 2. col. num. 15. quod tamen intelligit, præterquam, si facta culpa, vel delicto alterius, quis amittat hereditatem, vel jus adeundi, quia tunc odio delinquentis bene consideratur in bonis acquire debentis; textus est in l. inde Neratius, ff. ad l. Aquil. textus in l. 3. ff. de condit. furi. textus in l. interdictio, ff. de vi & vi armat. textus notabilis in l. si quis servum, ff. de action. empt. sed illud, quod non est nostrum, nec nobis quaesitum impossibile est ad alium transmitti, argumento textus in regula nemo plus juris ad alium transmitti potest, quam ipse habet, ff. de reg. juris, textus in l. tradition. in princ. ff. de acquir. rer. domin. Ergo merito hereditas vel bonorum possessio nondum adita, non potest transmitti, & ex isto fundamento istam rationem ponit Bald. in l. quoniam forem, Cod. de jure delib. idem Bald. qui non solet allegari in l. venire præterito, in finalibus verbis, ff. de acquir. heredit. idem Bald. in l. edita action. 1. lect. 16. colum. num. 58. Cod. de edendo, & ante eos istam rationem ponit originaliter Dynus in l. a testatore, ff. de cond. & demonstr. & ibi Bartol. & Alber. in fine, Bart. in l. cum filio pen. col. m. num. 18. ff. de legat. 1. & ibi Paulus de Castr. penult. colum. num. 2. Jafon. 21. colum. num. 107. Socin. pen. col. idem. Bart. in l. is potest, ff. de acquir. heredit. 3. colum. num. 12. & communiter Moderat. & melius & expressius 4. colum. num. 14. ubi dicit, quod jus adeundi hereditatem est jus quaerendi, non verò jus quaeritum, & non quaeritur alteri, & idè hereditas non adita, non transmittitur, istam etiam rationem ponit Imol. in d. l. venire præterito, in fin. verbis, de acquir. heredit. istam etiam rationem tenet Jafon. in l. eman. capitata 2. lectura & 2. columna, Cod. qui admitt. & ibi Philip. Decius 2. colum. Lancel. Dec. 2. colum. in medio, licet omnino se non firment, idem Jaf. in l. 3. C. de fideicommiss. 1. colum. advertendum tamen, quod ista ratio nullo modo concludit, nec satisfacit, quia considero, quod hereditatis, vel bonorum possessio, antequam adeatur, vel agnoscat, non est in bonis heredis, in dominio ejus, nec actualiter ei quaesita, sed bene est sibi quaesitum jus & facultas adeundi de presenti, ut in l. 1. per totum, ff. de acquir. heredit. & late per Bart. & communiter Doctores in l. 3. in fin. Cod. de institut. & substitut. & ibi notat Paulus & communiter Doctores, textus in l. quod si dubitet, ff. de acquir. heredit. confirmatur, quia illud jus adeundi præscribitur contra heredem, si non adeat infra 30. annos, ut in l. licet, Cod. de jure delib. & ibi Glossa & communis opinio: ergo dicitur jus formatum in esse productum de presenti: ergo licet hereditas ipsa vel bonorum possessio, & dominium ejus non ita transmittatur, tamen ipsum jus & facultas adeundi formatum, & productum in esse de presenti, & heredi quaesitum, debet

Jus ad-
eundi ha-
reditatem
quid.

transmitti ad heredem ejus, sicut transmittuntur omnia jura tam personalia, quam realia: quia hæres repræsentat ipsum defunctum in omnibus, & per omnia, textus est in l. hæres omnibus, ff. de acquir. heredit. textus in l. heredem, ff. de regul. jur. textus in l. hères, & l. hereditas, ff. de usucap. textus in l. 1. & per totum, C. de heredit. action. textus in l. 2. ff. de prator. stipular. textus in authent. de jurejur. à mor. præsi. post princip. collat. 5. præterea post mortem heredis non adeuntis, omnia jura sibi competentia, tam realia quam personalia, transeunt in hereditatem jactam, ut in l. hereditas, §. in multis, ff. de acquir. d. rerum dominio, & in l. hereditas, ff. de regul. juris & in l. nihil aliud de verborum signification. & in l. 3. §. hereditas, de bonorum possession. cum similibus, ergo per consequens in ejus hereditate transit illud jus adeundi sibi delatum, & postquam hæres ejus adit illam hereditatem, necessarii debet acquirere illud jus adeundi in ea comprehensione: communis tamen opinio dicit contrarium, ergo meritiò ratio prædicta non excludit, & certe nunquam mihi placuit nec satisfacit. Secunda ratio principalis sit, quia additio hereditatis consistit in animo, & in ejus declaratione, textus est in l. pro herede, in princ. ff. de acquir. heredit. textus in l. gerit, eodem ritu. in princ. cujus verba sunt Gerit pro herede, qui animo agnoscit successorem, licet nihil atingat hereditarium, textus in l. avia, C. de jur. deliber. ibi, ex sola animi destinatione patet tunc hæres fieri poterat, textus in §. final. in fin. Institut. de heredit. qualitat. & differret. ibi, sicut autem nuda voluntate extraneus hæres fit, &c. probat textus in l. 1. tit. 6. 7. part.

Sed ea quæ consistunt in animo alicujus, & ejus declaratione, non transeunt ad hæres, cum ipse animus secundum naturam non possit transire ad alium, argumento textus in l. mandatum C. mandat. textus in §. reitè verso, item si ad hoc. Institut. eodem ritu. facti bonus textus & ea quæ ibi notat Bart. & Doctores in l. remissus, §. final. ff. de verbor. oblig. Confirmatur per Glossam illam singularem juncto textu in l. idem Pomponius scribit, si frumentum, §. final. in verbis, apparet ff. de rei vendic. ubi dicit, quod licet actor possit incertum libellum declarare, in qualibet parte litis usque ad sententiam, ut in l. si quis intentione ambigua, ff. de judic. in l. solemus, eodem ritu. in l. inter stipulantes, §. 1. de verborum obligat. tamen illud jus & facultas declarandi non transit ad hæres ejus, quia cohæret & consistit in proprio animo actoris & ad hoc b. illam Glossam juncto textu notat & commendat ibi Bartol. Angel. & communiter Doctores, eam etiam dicit singularem Bald. in l. si quis intentione ambigua, de jud. 1. leg. & ibi commendat Bartol. Angel. Paul. & communiter Doctor. illam etiam juncto textu reputat unicum Baldus in cap. Canonum statuta, de constitut. pen. colum. num. 11. notat etiam & commendat Bartol. in l. edita action. C. de edendo. 3. col. num. 9. similis Glossa est in l. inter stipulantes, §. 1. in verbo actor, de verbor. obligat. quam ibi reputat singularem Bartolus, 1. colum. num. 3. & notat & commendat ibi omnes Doctores, & in expresse istam rationem ponit Baldus in l. si avia, C. de jure deliberat. 1. opposit. num. 2. de quo articulo plura bona dixi in materia delictorum, quando exilium ponitur in voluntate judicis, sed ista ratio similiter non concludit: quia quando voluntas & declaratio ponitur ad durationem, & perseverantiam alicujus actus

Ratio
4. princ.

Argu. 2.

Argu. 3.

Contra
præce-
den.

Argu. 4.

Argu. 1.

actus, quia inter partes actus est, quod actus vel dispositio valeat, donec partes voluerint vel aliqua istarum, tunc statim quod moritur cessat voluntas, & annullatur actus, vel dispositio: & ita procedit, & debet intelligi textus in l. 4. ff. de locat. cum similib. secundum Bartol. Paul. Salic. Fulgos. & communiter DD. ibi. Item etiam, quando processit aliquis actus, & libellus dubius & ambiguus ab ipso defuncto in judicio circa rem petitam, ipse solus potest in vita declarare, & ejus interpretatio, vel declaratio non transmittitur ad hæres: quia intentio quam habuit defunctus, consistit & cohæret in secreto animi sui, & impossibile est secundum naturam, quod transeat ad hæres, & ita procedit textus juncto glo. singulari in l. idem Pomponius scribit, si frumentum, §. final. ff. de rei vend. cum similib. sed in nostro casu non præcessit aliquid actus dubius & ambiguus, sed hæredi competit jus & facultas adeundi, ut possit hereditatem adire, vel repudiare. Unde si hæres decessit, non facta additione, vel declaratione: nullum resultat inconveniens, quod hæres ejus possit adire, vel repudiare, cum omnia jura defuncti transeant ad ipsum, ut supra probavi. Confirmatur etiam, quia jus & facultas eligen li aliquam rem ex ultima voluntate, vel contracta, transeat ad hæres, textus est in l. illud aut illud, ff. de opt. textus in l. si sic, §. de leg. 1. textus in l. fin. in princ. C. com. de leg. textus in l. si stipulatus fuerim illud aut illud, ff. de verb. oblig. textus in §. optionis, Institut. de leg. ergo cadem ratione illud jus & facultas adeundi vel repudiandi hereditatem deberet transire ad hæres. Tertia ratio principalis sit, quia additio hereditatis, licet consistat in animo, tamen requirit actum facti extrinsecum, per quem declaretur animus, ut in l. pro herede, & in l. gerit, & in leg. manum, ff. de acquir. heredit. cum similib.

Item etiam agnitio bonorum possessionis similiter requirit factum in jure, scilicet quod agnoscat coram giudice, ut in l. fin. C. qui admitt. sed ea quæ sunt facti, non transmittuntur ad hæres, nec ad hereditatem facientem, ut in l. 1. §. Sævo a. ff. si quis testam. liber esse jus. fuer. & in l. cum heredes, ff. de acq. poss. ergo meritiò hereditas non adita vel bonorum possessio non transmittitur ad hæres. Sed illa ratio similiter non concludit, nec satisfacit, quia subtiliter considero quod ipse actus aitionis, vel actus agnitionis bonorum possessionis bene est facti, & non transmittitur, cum est facti, tum etiam, quia ipse non est in terrena natura, nec in esse productus, antequam fiat; unde meritiò non est ibi, quod transmittatur, sed ille actus additionis non est idem quod jus adeundi, vel cognoscendi bonorum possessionem, imò jus adeundi & agnoscendi bonorum possessionem, est quoddam jus & facultas de per se, mediante quo vel qua potest hæres hereditatem adire, vel repudiare: & exercere actum additionis, verbo & facto, quo proficatur omnia bona, & jura defuncti tam active, quam passive, ut valde subtiliter declarat Bart. & communiter DD. in rub. ff. de acquir. heredit. Unde prædicta ratio non est vera, imò aperte in ea decepti sunt prædicti DD. Rufus etiam ista ratio confutatur, quia licet jus adeundi, vel cognoscendi hereditatem, vel bonorum possessionem consistere in facto, bene deberet transmitti, quia jura superius allegata, quæ dicunt, quod ea quæ sunt fa-

cti non transmittuntur, procedunt & loquuntur, ut ipsum factum defuncti adhiberent, vel adhibendam in aliquo actu, non transeat ad hæres, ut id censetur per heredem factum, vel quod heredi acquiratur actus sine facto, sed jus, facultas, vel potentia exercendi factum, bene transit ad hæres, ut postquam fecerit hæres, sibi quaeratur actus, virtus, & effectus ejus, ita probat textus formalis in l. cum heredes, ff. de acquir. possess. ubi possessio bonorum naturalis & civilis non transit ad hæres, quia requirit factum. Sed bene transit facultas & potentia apprehendendi possessionem mediante facto naturali.

Confirmatur etiam, quia regulariter omne factum, quod per alium commodè potest explicari, transit ad hæres, quia tunc potius habetur respectus ad effectum, qui resultat ex facto, quam ad ipsum factum, textus est notabilis in l. veteris. C. de contrahend. & committ. stipul. & communis opinio ibi. Ergo meritiò in nostro casu jus & facultas adeundi hereditatem, licet explicetur per factum, deberet transire ad hæres; & sic remanet bene & subtiliter impugnata ista tertia ratio Doctorum, qui infirmis admodum rationibus nitentur istam probare conclusionem.

Quarta ratio principalis sit, quia ex quo hæres, cui est delata hereditas, vel bonorum possessio, non adit vel cognoscit, sed passus est mori, ea non adita, videtur negligens: & quodammodo repudiasset, argumento textus in l. illud, ff. de contra. tabul. arguendo à specialitate ejus, ubi hereditas vel bonorum possessio in casu illius textus potest transmitti, dato iusto impedimento in herede, per quod non potuit in vita adire: ergo eo cessante videtur esse in culpa, & negligentia, & velle non adire, textus in leg. non vult esse, ff. de regul. jur. bonus textus si subtiliter consideretur, in l. verba hec, in fin. ff. de cond. inst. & istam rationem aperte vult Glossa ordinaria juncto textu in l. Cornelius, in verbo supervaciam, ff. de hered. inst. sed ista ratio similiter non concludit, nec est vera, quia bene procederet, quando hæres patitur labi sibi tempus statutum à jure ad adeundam hereditatem, vel agnosendam bonorum possessionem, secus verò quando durat & impereit sibi tempus statutum à jure, qui tunc licet aliquod tempus labatur & patitur mori infra residuum tempus, non videtur negligere vel repudiare, quia forte est dubius vel immemor, & intendit transmittere jus quod habet ad hæres.

Quinta ratio principalis est, quia si hæres transmitteret hereditatem non aditam; sequeretur, quod hæres ejus adeundo faceret eum heredem post mortem, quia nisi ille primus sit hæres, impossibile videtur, quod ipse secundus sit hæres primo testatori, vel defuncto, argumento textus in l. 3. in vers. sed est Titio, ff. de per. heredit. præterea impossibile videtur, quod ille qui non fuit hæres in vita, efficiatur hæres post mortem, cum post mortem non possit se obligare, contrahere, nec quasi contrahere, habitus enim & passionem requirunt semper subiectum, argumento textus in l. qui liberarius, §. posthumus, ff. de oper. liber. Istam rationem ponit Bald. in l. si instans, C. de jur. delib. 5. colum. 3. quæst. princip. sed ista ratio similiter non concludit, nec satisfacit, quia salva pace Bald. ad hoc, ut secundus hæres adeat, non requiritur quod primus fuerit actualiter hæres, nec post mortem efficiatur hæres, quia esset impossibile, sed satis est quod fuerit

Confir-
matio.

4
Ratio
4. conclud.
principa-
lis.

5
Ratio
5. principa-
lis.

